

Arrest

nr. 58 152 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Westerlo nam op 27 oktober 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 november 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 22 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 06/07/2010 door (V., J. P.) (...) van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed op 06/07/2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende (art. 40§4-1° van de wet van 15/12/1980). Betrokkene legde daarop een VDAB attest voor van 20/07/2010 en een attest van het OCMW dat zij het leefloon met gezinslast ontvangt sedert 01/08/2010. Betrokkene verklaarde bovendien dat het voor haar onmogelijk is te werken gezien ze de zorg over drie kinderen heeft. Gezien de onvolledigheid van het dossier dossier (zie art. 50§2-1° en 3° van het KB van 08/10/1981), werd op 27.10.2010 beslist tot een bijlage 20 zonder bevel.

Daarop legde zij een aantal interimcontracten voor en een aantal loonbriefjes. Uit de loonbriefjes kan worden opgemaakt dat betrokkene van 5 tot en met 8 oktober 2010, 9 uur gewerkt heeft, evenals van 11 tot en met 15 oktober. Uit die laatste loonfiche blijkt dat betrokkene 6 uur onwettig afwezig was geweest. Van enige tewerkstelling via dit int(e)rimkantoor (tempo-team) is nadien geen sprake meer. Verder legt betrokkene nog twee int(e)rimcontracten voor van Konvert-interim voor 21 en 22 oktober. Bij gebrek aan loonfiches kan echter niet met zekerheid vastgesteld worden of die dagen werkelijk gepresteerd zijn. Bij het voorleggen van deze laatste documenten werd meegedeeld dat betrokkene hoogzwanger was waardoor tewerkstelling moeilijk zou zijn. De voorziene bevallingsdatum zou eind november 2010 zijn.

Uit alle voorgaande informatie moet worden besloten dat betrokkene als werknemer de verklaring van inschrijving niet kan genieten, bij gebrek aan volwaardige tewerkstelling. De enkele uren die betrokkene sinds haar vestiging in België heeft gewerkt, dienen als marginaal beschouwd te worden (art. 50, §2,1° van het KB van 8/10/1981).

Betrokkene kan evenmin als werkzoekende de verklaring van inschrijving bekomen gezien zij niet aannemelijk maakt een reële kans op tewerkstelling te hebben (art 50, §2, 3° van het KB van 8/10/1981), wel integendeel. Vooreerst blijkt ze zelf weinig gemotiveerd gezien haar gezinslast en gezinsplanning. Verder blijkt ze de kansen die ze kreeg om occasioneel te werken niet ten volle te hebben benut, getuige daarvan de onwettige afwezigheid. Tenslotte heeft zij bij aankomst in België onmiddellijk OCMW-steun aangevraagd (en ook bekomen) wat erop wijst dat betrokkene zelf inziet dat ze niet onmiddellijk voor tewerkstelling in aanmerking zal komen. Gezien deze elementen is het redelijk te stellen dat betrokkene geen reële kans maakt op tewerkstelling.

De aanvraag van verklaring van inschrijving kan bijgevolg niet toegestaan worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 50, § 2, 1° en 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd wegens gebrek aan volwaardige tewerkstelling en aan een reële kans op tewerkstelling in België.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij niet voldoende zou hebben bewezen in België te hebben gewerkt en werkzoekende te zijn, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van een volwaardige tewerkstelling en werkbereidheid.

Dat verzoekster wil opmerken dat zij wel degelijk van 18 tot 22 oktober 2010 effectief tewerkgesteld was (evenwel had zij bij het neerleggen van haar bewijsstukken op de gemeente Hamme toen nog niet deze loonbrieven in haar bezit).

Bovendien werd door verweerder geenszins rekening gehouden met de vaststelling dat verzoekster hoogzwanger was en vervolgens met de geboorte van haar vierde kind, (K. W.), op 5 november 2010 te Sint-Niklaas.

Dat evenwel verweerder maar al te goed dient te weten dat verzoekster als hoogzwangere vrouw moeilijk in België aan het werk kan.

Dat, na de geboorte van haar kindje op 5 november 2010, zij bovendien recht heeft op bevallingsrust en dus evenmin na de geboorte gedurende minimum 9 werken aan de slag kon gaan.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de zwangerschap van verzoekster en de geboorte van haar kind op 5 november 2010 en derhalve haar onmogelijkheid om in deze toestand volwaardig tewerkgesteld te worden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoeksters inschrijving bij de VDAB dd. 20 juli 2010 (waaruit haar werkbereidheid voldoende blijkt) en de effectieve tewerkstelling in oktober 2010 van verzoekster als uitzendkracht bij Konvert Interim in de mate dat het, gezien haar hoogzwangere toestand en haar drie kinderen, mogelijk was.

Dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, met haar effectieve tewerkstellingen, met haar hoogzwangere toestand en

vervolgens met de geboorte van verzoeksters kind geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van het art 50§2, 1^o3^o van het K.B. van 8 oktober 198) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat voorts gelden dat de voorgehouden schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet kan worden aangenomen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en na onderzoek van alle elementen die verzoeksters dossier kenmerken, een beslissing heeft genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten:

(...)

Verzoeksters vage beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Voormelde motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier - in het bijzonder de door verzoekster voorgelegde stukken - en volstaan om te besluiten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins kennelijk onredelijk tot zijn beslissing is gekomen.

In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk rekening gehouden met alle elementen die verzoeksters situatie kenmerken.

De zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging werden geenszins geschonden.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoekster alleszins niet kan worden gevolgd waar zij meent dat zij gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).*

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels."

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden aangezien zij op basis van een marginale tewerkstelling niet kan worden ingeschreven als werknemer en zij evenmin als werkzoekende burger van de Unie kan worden beschouwd daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Er wordt ook toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte stukken niet volstaan als bewijs dat zij voldoet aan de gestelde vereisten. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepalingen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekster dan ook in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en haar rechten ten volle te laten gelden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoekster verder aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd en inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 juli 2010 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Teneinde een verblijfsrecht te kunnen genieten diende verzoekster, gelet op de bepalingen van 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dan ook het bewijs te leveren dat zij als werknemer actief was of aan te tonen dat zij nog werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Verzoekster stelt in wezen dat verweerder een beoordelingsfout heeft gemaakt door te besluiten dat zij niet als werknemer kon beschouwd worden bij gebreke aan een volwaardige tewerkstelling en dat zij evenmin een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Inzake het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster slechts een marginale tewerkstelling aantoonde en bijgevolg niet kan worden ingeschreven als werknemer, betoogt verzoekster dat zij tussen 18 en 22 oktober 2010 effectief tewerkgesteld was doch zij pas nu loonbrieven dienaangaande kan voorleggen en dat ten onrechte geen rekening gehouden werd met het gegeven dat zij toen hoogzwanger was en zij in deze toestand onmogelijk volwaardig tewerkgesteld kon worden.

Er dient te worden geduïd dat verzoekster slechts kan beschouwd worden als werknemer indien er sprake is van het verrichten van “reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken” (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij enkel in de periode van 5 tot en met 8 oktober 2010 en in de periode van 11 tot en met 15 oktober 2010 telkens 9 uur gewerkt heeft en dat uit de door verzoekster voorlegde loonfiches blijkt dat zij in deze laatste periode 6 uur ongewettigd afwezig was. Verder legde verzoekster nog twee interimcontracten

voor via een ander interimbureau met betrekking tot een opdracht op 21 en 22 oktober 2010, doch zonder aan te tonen dat zij toen effectief tewerkgesteld werd. Zij deelde daarenboven bij het voorleggen van deze documenten mee dat zij hoogzwanger was waardoor tewerkstelling moeilijk zou zijn. Er dient dan ook te worden besloten dat het noch onwettig, noch kennelijk onredelijk is om op grond van voormelde elementen te concluderen dat de tewerkstelling van verzoekster – waarbij wordt benadrukt dat zij slechts een effectieve tewerkstelling aantoonde van achttien uur via interimcontracten van zeer beperkte duur in de periode vanaf het indienen van haar verblijfsaanvraag op 6 juli 2010, toen zij nog niet hoogzwanger was, tot 19 november 2010, dag waarop de bestreden beslissing genomen werd – als marginaal en bijkomstig te beschouwen en te oordelen dat verzoekster bijgevolg op grond van de voorgelegde stukken niet in de hoedanigheid van werknemer tot een verblijf van meer dan drie maanden kon worden toegelaten. Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster (hoog)zwanger was geen afbreuk doet aan de wettelijke vereiste dat sprake dient te zijn van een reële en daadwerkelijke arbeid die niet louter marginaal en bijkomstig is om tot een verblijf als werknemer te kunnen worden toegelaten.

Waar verzoekster thans loonbrieven voor de periode 18 tot en met 22 oktober 2010 aanbrengt, dient – los van de vaststelling dat verzoekster met deze stukken niet weerlegt dat haar arbeidsprestaties in België marginaal zijn – te worden gesteld dat deze documenten niet werden overgemaakt aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Inzake het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster evenmin in aanmerking komt om als werkzoekende tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten aangezien zij niet aannemelijk maakte dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met het door haar overgemaakte attest van 20 juli 2010 waaruit blijkt dat zij is ingeschreven bij de VDAB. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met voormeld attest van de VDAB, doch van oordeel was dat verzoekster met dit stuk niet aantoonde dat zij een reële kans maakte om te worden tewerkgesteld. Hij verwees hierbij naar het gegeven dat verzoekster zelf weinig gemotiveerd was gezien haar gezinslast en gezinsplanning, naar het feit dat verzoekster de kansen die ze kreeg om occasioneel te werken niet ten volle heeft benut, getuige daarvan haar ongewettigde afwezigheid bij een werkgever, en naar het gegeven dat verzoekster bij aankomst in België onmiddellijk OCMW-steun heeft aangevraagd wat erop wijst dat zij zelf inzag dat zij niet onmiddellijk voor tewerkstelling in aanmerking zou komen. Verzoekster betwist noch weerlegt voormelde motivering.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.3.3. De Raad dient verder vast te stellen dat artikel 50, § 2, 1° en 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 louter voorziet in een opsomming van de overtuigingsstukken die dienen voorgelegd te worden door een burger van de Unie, die als werknemer of werkzoekende, tot een verblijf van meer dan drie maanden wenst toegelaten te worden, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze verweerder deze bepaling zou geschonden hebben. Verzoekster licht dit ook niet toe, zodat dient besloten te worden dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster kan ook niet voorhouden dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd omdat zij *“in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren”*, daar zij in de mogelijkheid was om haar aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken en verweerder haar uitdrukkelijk meedeelde welke overtuigingsstukken dienden te worden voorgelegd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.5. In de mate dat verzoekster ook een schending van de hoorplicht lijkt te willen aanvoeren moet worden opgemerkt dat verweerder terecht aangeeft dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; zie ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

2.3.6. De Raad wijst er voorts op dat verweerder evenzeer terecht stelt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK